

INGEZONDEN.

VERMELDING VAN OORZAAK BIJ OVERLIJDEN.

PINKHOF's opmerking (20 Februari bldz. 803), dat de politie „zeer voorkomend behandeld” werd, beteekent, dunkt mij, wel duidelijk, dat ik hierbij de grens, aan dergelijke voorkomendheid te stellen, bedenkelijk dicht genaderd ben, zoo niet heb overschreden. Ik moet hiertegen opkomen en mijn bezwaar geldt daarbij het begrip zelf, dat hier voorkomendheid tegenover de politie in het spel zou zijn geweest. Ik had met de politie niets te maken, alleen met de familie van mijn patiënt. Ik acht het noodig dit punt wat uitvoeriger te bespreken, om een principieele onjuistheid te bestrijden, die ook ten grondslag lag aan hetgeen PINKHOF (9 Januari 1926, bldz. 205) tegen BROCX schreef. Het betreft hier de onjuiste voorstelling, dat wij allerlei verklaringen, zooals ook die, waarvan in mijn geval sprake was, afgeven aan (en ten dienste van) politie, justitie, verzekeringsinstellingen, werkgevers, ziekenfondsen e.t.q.; op deze zelfde onjuistheid berust de steeds maar weer als van zelf sprekend herhaalde onwaarheid, dat het ziekenbriefje een contrôlemiddel is.

In al die gevallen hebben wij met die verschillende autoriteiten inderdaad niets te maken, maar dan ook zoo volkomen niets, dat zelfs hun bestaan ons niet aangaat. Onze patiënten hebben bij verschillende gelegenheden om hun recht te kunnen doen gelden, waarvoor en tegenover wie dan ook (dat gaat ons niets aan), verklaringen noodig, die alleen hun dokter hun geven kan. Willen de tegenpartijen der patiënten van hun kant contrôle uitoefenen — ten teeken, dat zij onze patiënten en ons niet vertrouwen — dat is hun zaak.

Tegenover de meening, dat de dokter, door het afgeven van allerlei dergelijke verklaringen in ongewenschte mate zich voorkomend betoont tegenover verschillende personen, die op zulk een voorkomendheid zijnerzijds geen aanspraak kunnen maken, plaats ik de meening, dat de dokter, die weigert aan zijn patiënt dergelijke verklaringen af te geven, die deze noodig heeft en die zijn dokter alleen hem geven kan (behoudens bezwaren, die in bijzondere gevallen kunnen bestaan), *tekortschiet in zijn plicht tegenover zijn patiënt* 1).

's-Gravenhage, 22 Februari 1926.

D. SNOECK HENKEMANS.

In dit bijzondere geval is er toch geen twijfel aan, ten wiens behoefte de verklaring wordt verlangd; de Wet zegt het zelf: *ten behoeve van den ambtenaar van den burgerlijken stand*. De overige hierboven behandelde zaken staan slechts in zeer verwijderd verband tot het onderwerp. Al wat in de verklaring wordt medegedeeld ten behoeve van anderen dan den burgerlijken stand is onverplicht, dus voorkomend. Het eenige bezwaar hiertegen is, dat die anderen, in casu de politie, zich kunnen gaan verbeelden, dat ook de andere artsen verplicht zijn tot zulke mededeelingen — quod non. *Doorschrappen* van de vraag over den „geweligen dood”, die met art. 5 niets te maken heeft, blijft voor mij de door ons allen te volgen gedragslijn.

H. PINKHOF.

QUOUSQUE TANDEM... DE ONWETENSCHAPPELIJKE DRUPPELARIJ?

In het vorig nummer (bldz. 889, overzicht van de *Wiener klinische Wochenschrift*, 1926, No. 6) las ik niet zonder aandoening het bericht van den dood van een krachtig twintigjarig meisje ten gevolge van het gebruik van chenopodiumolie. De schrijver voegt er aan toe: het middel werkt goed, maar let op de doseer-

1) Zooals ik ook vroeger al mededeelde (*Tijdschrift* 1920, II, bldz. 1240), beschouwt de Engelsche wetgeving het afgeven van ziekenbriefjes (aan de patiënten) *als een onderdeel der geneeskundige behandeling*.